

ACCIÓ CATALANA

PUBLICACIÓ QUINZENAL

Redacció i administració: Trafalgar, 14. - Barcelona.

EL LLIBRE DE LA CONFERÈNCIA

Amb aquest número de la nostra publicació comencem d'incloure-hi en fullat enquadernable les primeres vuit planes del "Llibre de la Conferència nacional catalana". És a punt de complir-se l'any d'aparició de la convocatòria adreçada als patriotes catalans perquè hi prestessin llur ajut. D'ençà d'aleshores, d'ençà de la fixació dels veritables principis pels quals deu regir-se el nacionalisme català, la idea patriòtica s'ha apoderat de moltes d'intelligències, de moltes de voluntats adés allunyades dels nostre moviment reivindicador. Organitzacions polítiques fins ara indiferents a la causa de Catalunya o simplement adeptes d'un autonomisme amorf han admès francament aquells principis i entitats i periòdics que es lliuraven molt intermitentment a la lluita l'han represa amb coratge exemplar. D'ençà d'aleshores també, el vacil·lant s'ha decantat a la forma nua i crua de "la independència per la Nació", el velleïtós se sent pres d'una fervor encomanadissa i de les organitzacions mantenidores del regionalisme anacrònic se'n sent cruixir els fonaments perquè el vent bufa en tremontania i la veritat nacional avança imponent.

Per l'obra de la Conferència nacional i de l'organització patriòtica que en sorgí, la tèrbola atmosfera dins la qual es movia la propaganda catalanista s'ha purificat, i els mots estantissos que estaven a punt de caure en un descrèdit de difícil rehabilitació, saltan,

lluents i sonors, per les planes de la meritíssima premsa comarcal desvetllant la voluntat dels millors i les energies de la novella joventut.

Nació, Estat, República, tenen avui un únic significat: Catalunya. I quan alguns d'aquests mots és aplicat entre nosaltres, com si hi haguessin d'intressar-nos, al país que ens manté sotmesos, un fàstic irresistible allunya els cors fidels de l'individu, de l'entitat, o

de l'organització que encara sent aquesta feblesa.

Per obra de la Conferència i de l'ideari d'Acció catalana, el plet català és d'una simplicitat elemental: Essent Catalunya una Nació sotmesa, controlada, mediatitzada per una altra, el deure immediat de tots els catalans és d'organitzar-se per a conquerir-li els atributs per mitjà dels quals se significarà la seva independència.

EXTRET D'ACORDS PRESOS PEL CONSELL CENTRAL

Encarregar als senyors Josep Durban i Julià i Josep M. Roig i Gabilla l'organització de la Comissió de comerç.

—Acceptar d'adhesió de les entitats Ateneu Autonomista del Dtre. III, Avenç del nacionalisme republicà de Sant Andreu, d'aquesta ciutat i Joventut nacionalista "La Falç".

—Nomenar (d'acord amb la proposta dels metges adherits) per a formar la Comissió mèdica d'A. C. els doctors Ermengol Puig i Sais, Joaquim Abelló, Lluís Vila i d'Abadal, Claudi Bassols i Josep M. Girona i Cuyàs.

—Encarregar als senyors Josep M. Rendé i August Matons l'organització de la Comissió de pagesia.

—Delegar per a formar part de la Comissió encarregada de l'erecció a Moyà d'un monument a Rafel Casanova el Sr. Joan Draper.

—Redactar i editar una fulla volant sobre el tema: "Marroc".

Ultra les entitats adherides a les quals fa referència un dels acords anteriors, sabem de nombre d'altres entitats en constitució el primer acte de les quals serà demanar la seva admissió a ACCIÓ CATALANA. També algunes entitats constituïdes, tenen el propòsit de cooperar a l'obra vasta que realitzarà la nostra organització prestant-li llur ajut fins allà on ho permetrà llur constitució i reglaments o, en altra cas, afilant-s'hi directament.

A les delegacions comarcals constituïdes cal afegir-hi la Delegació de Sarrià, barriada barcelonina que compta amb un nombre exemplar d'inscrits.

25 CTS.

PER LA CATALANITZACIÓ INTEGRAL

Els noms en català en el registre civil

Un patriota del Port de la Selva, N'Esteve Abres i París, ens comunica aquestes observacions remarcables:

"Amb bell encert i amb proves evidents, En Josep M. Ginesta, escriví un article que encapçala com aquestes observacions, a la *Veu de Catalunya* del 25 novembre 1922.

Tot sovint, quan cansats del treball sortim a passeig vora la mar, pensem en la Pàtria i repassem i analitzem els actes dels hòmens dels nostre país, dels fills de Catalunya i, sobretot, el d'aquells qui diuen que molt l'estimen. En aquella intimitat però, plorem; plorem perquè veiem com cada dia els atacs que rep la nostra llengua no són repel·lits per nosaltres ni amb el vigor ni amb l'audàcia que caldria.

En examinar el nostres actes favorables als drets nacionals de Catalunya, algun n'hi ha que nosaltres hem realitzat, sense haver aconseguit prossèlits: per exemple el que exposa el senyor Ginesta el qual fa anys que nosaltres havem acomplert.

Desconeixem abans—i diem abans perquè ara, jo particularment, com a secretari de jutjat ho toc diàriament—que es pogués inscriure un infant al Registre civil, fent posar els noms en català. D'ací que—i em referesc altra vegada a un meu cas particular, amb el fi que els meus dos primers fills no poguessin obligar-los altres a escriure llurs noms en espanyol, els vaig posar dos noms intraduïbles per tal que sempre haguessin d'escriure'l igual i per tal que si un dia oblidessin les doctrines i lliçons de catalanitat que jo cur donar-los, mai no poguessin escriure'ls en una llengua que no estimen. Darrerament però el meu tercer fill fou inscrit amb noms catalans al Registre civil de Port de la Selva.

Això em dona lloc per dir que la culpa que Catalunya no gaudeixi en molts d'aspectes de la seva plenitud nacional, és, en bella part, dels patriotes que en llur vida particular, privada i comercial postposen llur interès o vanitat personal a l'interès de la Pàtria.

Val a dir que tot i ésser essencial, no estem del tot llestos en havent inscrit el fills en català en el Registre civil. Cal, a la vegada, educar-los en un sentit francament catalanesc, això és, d'odi envers el dominador i d'amor absolut a la llibertat de Catalunya, ideal suprem per l'obtenció del qual és bell sacrificar la vida".

Cal retenir aquestes observacions dels senyors Ginesta i Abres, això és, que els nostres fills poden ésser inscrits amb llurs noms en català en el Registre civil. Cal propagar-ne el coneixement, cal estimular llur execució. No costa gaire d'endevinar els avantatges d'aquesta interpretació legal del Registre. És des d'ara un deure de cada català, pare d'un nou nat, de procurar-ne l'adopció. Tanmateix dir-se Pere, Lluís, Jordi o Guillem a casa i a l'Universitat, a Catalunya i a l'estranger, al taller i al quarter és una petita venjança si voleu, però útil per a la causa de la nostra renacionalització.

La recatalanització dels cognoms

D'ençà que des d'Acció CATALANA propugnàrem per la recatalanització dels cognoms l'avenç obtingut és notabilíssim. Són a centenars els cognoms de patriotes retornats a llur bella escriptura tradicional. Però són a centenars també, a milers encara, aquells que hi oposen una resistència inexplicable. Per ventura no n'han copçat la importància! Cal reconèixer però que la té. I fonamental. Si jo catalanitze el meu establiment, si jo oblic els meus proveïdors a correspondenciar-se en mí en català i a facturar-me en català les meves comandes hauré fet una obra recomenable. Però si tot i això jo continue escrivint el meu cognom *Viñas* o *Cañameras* o *Casañas* o *Rusiñol* en lloc de *Vinyes*, *Canyame-res*, *Cassanyes* o *Russinyol*, l'eficàcia de la meua catalanització no és absoluta. Si jo no admet l'empremta del dominador ni a l'escola, ni a l'església, ni en el tràfec industrial o comercial, menys no el puc admetre en el nom venerable que m'han llegat els avantpassats i que ells, un temps, l'escri-viren bé!

En les nostres campanyes individuals per a obtenir la recatalanització dels cognoms, això és, llur simple recata- escriptura, ens havem trobat molt sovint amb el patriota que ens deia:

El meu pare, el meu avi, ja l'escrivien així! A la qual cosa havem respost invariablement: És que ja l'escrivien malament. Aleshores havem emprat sempre un procediment infal·lible: recer-car en documents dels bons temps de la pàtria el nom que ens interes-sava i sempre, en un indret o altre, l'havem trobat escrit correctament. Ha estat la influència espanyola que desnacionalitzava Catalunya, ha desnacionalitzat els cognoms. Ha d'ésser la nostra feina la de, tot pugnament per la renacionalització de Catalunya, renacionalitzar de passada els noms que caracteritzen la nostra personalitat.

A propòsit d'aquesta campanya, rebem, de Cervera estant, el Cens del Sindicat Agrícola d'aquella comarca. Conté, per ordre alfabètic de localitats, el nom dels socis inscrits. I és curiós de constatar que no hi ha cap plural en llurs cognoms. Sabem que no és estrany: la fonètica del país ho porta: ¿Però no ha estat aquesta fonètica la guardadora de la recta escriptura dels plurals catalans en aquell temps, no molt llunyà, que vacil·lava? Heu's ací els més importants d'aquesta llista (datada 1922):

Cases, Botines, Cortadelles, Tresseres, Planes, Sorribes, Porqueres, Centelles, Casanelles, Rafegues, Lluelles, Tàssies, Caperes, Forges, Oliveres, Figueres, Llanes, Artigues, Esplugues, Caselles, Comelles, Casanoves, Badies, Tarrades, Elies, Bordes, Boixaderes, Aumades, Carreres, Fontanelles, Santemasses, Finestres, Sàrries, Canyelles, Coromines, Canudes, Casulleres, Parcerisses, Fàbregues, etc.

Noms homònims dels d'aquells dels barcelonins que escriuen, *Casas, Botinas, Planas, Surribas, Casanovas, Fàbregas, Corominas*, etc. És clar que en la mateixa llista, si bé hi ha unanimitat en la *e*, plural, en canvi hi trobem la *ñ* delatora de la dominació espanyola (*Cuñé, Marsiñach, Cañelles*, etc.), però ací no ens interessa. El fet evident és que la fonètica dialectal lleydatana ha repehí l'espanyolització de nombre d'aquells cognoms que els barcelonins i bona part de catalans havem capgirat.

Creiem que la qüestió dels cognoms, en el fons simplement ortogràfica, té a la vegada un valor ètic i estètic. Per això insistim i recomanem d'interessar-s'hi tots els patriotes àvids d'una catalanització integral.

LLIBRE
DE LA
CONFERÈNCIA
NACIONAL
CATALANA

DIES 4 I 5 DE JUNY
1922

BARCELONA
ALTÈS - IMPRESSOR
1923

LLIBRE DE LA CONFERÈNCIA
NACIONAL CATALANA

**LLIBRE DE LA CONFERÈNCIA
NACIONAL CATALANA**

LIBRE DE LA CONFERÈNCIA
NACIONAL CATALANA

CONVOCATÒRIA

REFINAT DE 3-1 PREFINA

Refinament

El refinament és el procés de purificació d'un material, generalment metàl·lic, mitjançant la seva fusió i posterior solidificació en condicions controlades. Aquest procés permet eliminar impureses i obtenir un material amb propietats mecàniques i físiques millorades. El refinament es realitza en un recipient anomenat refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

El refinament és un procés essencial en la producció de materials de qualitat, ja que permet controlar la composició química i la estructura cristal·lina del material. A més, el refinament també permet eliminar impureses que podrien afectar les propietats mecàniques del material.

El refinament es realitza en un refinador, on el material es fon i es manté a temperatura elevada durant un temps determinat. Després, es solidifica el material en un moldes, obtenint-se així el refinat.

REVISTA DE LA PREMSA

Entrefilets

D'un quant temps ençà la majoria dels nostres col·legues nacionalistes de comarca han emprat com a mitjà de propaganda allò que periodísticament és conegut per entrefilets, això és, una curta llegenda d'inspiració patriòtica closa entre dos filets tipogràfics. Alguns fan aquesta propaganda amb certa intermitència; altres, més constants no deixem d'escampar-ne algun o alguns entre el text que omple el cos del periòdic a cada número. No cal dir com ho trobem encertadíssim. Aprofitar els espais lliures del periòdic, del diari, de qualsevol fulla impresa per a coadjuvar a l'ofensiva catalanista és lloable i, va sense dir, eficaç. Una de les publicacions catalanes que amb més d'assiduitat intercala preceptes catalanescos entre les seves columnes és *Renovació*, setmanari nacionalista republicà de Tarragona. Del seu número corresponent a 11 març, per exemple, en podem extreure els següents:

Nacionalista, que esperes i confies en la llibertat de Catalunya ¿t'has donat compte si tots els teus deures estan complerts?

¿Ets soci de la Protectora de l'ensenyança catalana? Si tens fills, ¿ja van a les classes de Gramàtica catalana que té establertes la Protectora?

Dí-r-se nacionalista costa poc. Si no compleixes amb aquests deures, ¿ja t'has palpat si el vestit et ve gran? Creus que els noms satisfan a Catalunya? Catalunya és una realitat viva, sigues-ho tú també, nacionalista!

En el qual com hom llegeix s'exalta l'obra de la benemèrita A. P. de l'E. C. En un altre les preguntes prenen més vastitud:

Escolta, català:

¿Ja llegeixes diaris catalans?

¿Ja compres articles catalans?

¿Ja cerques el teatre català?

¿Ja ho fas i ho dius tot en català, davant de tothom?

Si dius que sí, ets un dels bons.

Si dius que no, no ets tan català com tu penses.

Val a dir que si tots els que es diuen patriotes protegissin la premsa catala-

na, el comerç i la indústria nacionals, el nostre teatre, etc., la feina nostra i la de tots plegats s'hauria alleugerit d'un farcell carregós. Tanmateix és trist d'haver-se de passar anys i anys predicant d'aquesta guisa, la qual cosa suposa que els catalans en la majoria dels afers de llur vida ciutadana no es comporten rectament.

Català:

Si ho ets de naixença tens el deure de treballar per la pàtria catalana, a casa, al carrer, al cafè, al centre.

Parla el català, llegeix el català, escriu el català i recorda aquella sublim sentència del Dant: Maleit sia qui menyspreant la seva llengua lloa la dels altres.

Si ho ets de cor, procura també que ho facin els altres: l'obra de redempció ha d'ésser obra de tots. Les doctrines de Monroe van bé a tots els països i són adaptables a tots els pobles.

L'obra de redempció és la que entre tots plegats havem emprès. La feina individual d'enrolar nous adeptes i la feina col·lectiva de disciplinar-nos per accomplir aquest deure magne de redimir la Pàtria, són urgentíssimes i no admeten dilació. Un argument convincent que en el diàleg o en la controvèrsia dona una força gairebé invencible és el que es desprèn del coneixement de la nostra història nacional. Per això *Renovació*, s'adreça al lector recomanant de llegir i d'estudiar l'història de Catalunya.

Recomanem aquest procediment de propaganda a tots els patriotes que en diaris, periòdics, butlletins, fulles volants, etc., disposen de margens en blanc per a omplir. Acció CATALANA s'honorarà de reproduir les màximes noves que hi trobarà en homenatge a llurs autors, per estímul dels velleïtosos i exemple dels incorporats de nou.

El caciquisme

El setmanari nacionalista d'Olot, *La Comarca* (10 març) es refereix en el seu editorial a la rebrotada caciquista que els espanyols, amb l'ajut i la complicitat dels botiflerh descarats o vergonyants, s'afanyen d'estendre per la nostra Pàtria. Fa notar com és sota un govern liberal que la nació que detenta la llibertat de la nostra, ressuscita amb la cooperació d'uns elements fins ara inèdits però, fet i fet, políticament po-

drits de dalt a baix—els reformistes, —maniobrant damunt la nostra terra amb una impudícia irritant.

¿Què vol dir per tota aquesta gent la llibertat? No volem saber-ho. Sols volem constatar que la manera d'apreciar les coses des d'Espanya, o des de Catalunya és completament diversa. Ací no és possible jugar amb les paraules i les idees, com ho fan allí, tal com perquè ens en fem més càrrec ens ho venen a ensenyar els representants del govern espanyol en les nostres comarques.

Els espanyols de bona fe s'escarrecen volent-nos convèncer que a Espanya hi cap tothom.

Diuen que a Espanya hi cabem tots, que Espanya pot fer felices les seves "regions" (1), que a Espanya hi ha moltes de possibilitats de riquesa. Però mentre d'aquesta manera se'ns parlarà amb els fets, mentre aquestes seran les bones mostres de simpatia que rebem, nosaltres no tenim més remei que tancar-nos dintre nosaltres i meditar les grans diferències que ens separen.

I encara que ens parlessin d'una altra manera. No és ja el caciquisme allò que ens fa combatre l'Estat espanyol. No és ja tampoc la seva pèssima administració. La pugna establerta entre aquest Estat i Catalunya és la d'un Estat dominador contra una nació que reclama la seva independència amb el cor flamejant i la voluntat abrivada.

L'estiu de sant Martí

Amb aquest títol, *Avant!* de Vilafranca, aHudeix l'activisme nacionalista desclòs després del parentesi autonomista del catalanisme. Observa com d'ençà de la Conferència nacional l'empenta donada a l'actuació nacionalista ha obert el cor dels patriotes a les més belles esperances.

Tantost fou convocada la Conferència Nacional Catalana, hom constata un abrivament en tots els sectors del catalanisme. Gràcies a aquesta embranzida donada al nostre moviment nacional, avui en dia, la condició de nacionalista comporta un munt de deures més feixucs que els que eren imposats als patriotes autonomistes. D'ací que nacionalista equival a artífex de la nova Catalunya.

Deures feixucs, però per al patriota ardent, agradables de complir. Els deu-

res del patriota, són, al capdevall, deus d'amor envers Catalunya, l'ídol sagrat davant el qual les nostres intel·ligències, la nostra voluntat, les nostres vides han de sotmetre's humils, han de fer-la lliure i poderosa, invencible en la lluita per la seva independència i magne en llur divina esclosió.

L'Estat opressor sembla que davant la nostra campanya d'intensificació i d'organització adopti la més absoluta indiferència. Amb tot i això no tardarà gaire a deixar-se oir el *Delenda Cataloniæ!* Cal, doncs, que procurem, per quan això arribarà, tenir llesta la feina: no fós cas que ens trobessin desprevinguts.

Gaudim d'un excel·lent estiu de Sant Martí, però, el millor dia, ens podem veure sorpresos per la més forta ponentada. I els aparells baromètrics comencen d'assenyalar-la.

D'ací que *Avant!* recomani que les dues tasques iniciades d'intensificació del sentiment nacional i preparació dels patriotes per a possibles contingències, obtinguin dels nacionalistes un ajut equivalent, curant d'evitar que en lloc de destorbar-se es complementin.

Amb el cor a la mà

Adreçada al jovent, C. Lorebac a *Sempre Avant!* de Borges Blanques llença una crida per dir-ho segons la impressió que hom rep a la seva lectura "tot cor".

A tu joventut de Catalunya, que penses en català i parles en català, però que escrius i actues en espanyol, adreça aquestes paraules. Són d'un jove sense experiència però amb una ferma voluntat i un gran amor a la Pàtria. Per això em prenc la llibertat per explicar allò que el meu cor sent i que jo voldria que sentíssim tots aquells qui havem d'integrar l'avanguardia en l'exèrcit de la Pàtria.

¿No et fa vergonya de dir-te català i de no saber escriure en la teua llengua? ¿No et fa plorar de vergonya això? ¿Pensa, llegeix, escriu sempre en català! No deixis mai d'actuar en català...

Ja sé que tots els que em llegeixen ho fan tant o més que jo, però és tan gran el desig de servir la meua Pàtria, Catalunya, que no he vacil·lat a recordar coses tan senzilles.

Coses simples però del compliment de les quals per part de la nostra joventut n'advindria una nova era per Catalunya; aquella en la qual essent

Catalunya completament nacionalitzada la lluita a emprendre per a l'obtenció de la independència nacional seria simple en mig de la seva històrica magnitud.

"La Veu del Pireneu"

És el títol d'un novell periòdic nacionalista òrgan del Casal català de Sant Joan de les Abadeses. (Redacció i administració: *Rambla del Comte Jofre*, 5). Una fèrvida catalanitat l'inspira; un perfet coneixement dels principis que regeixen el nacionalisme català fa encertades les seves directives polítiques. Per exemple, en el seu número 2 (24 feb.) publica els següents treballs enumerats per ordre:

El nostre problema; Pau Claris; Indiferentisme polític; A la Joventut nacionalista de Sant Joan de les Abadeses; Recordant al doctor Torres i Bages; ¿Com havem de parlar?; Per la bandera catalana, etc.

És a dir gairebé tot el número obsessionant el lector amb la idea catalana. ¿No és precisament allò que havem convingut que era cosa elemental donada la letàrgia secular de nombre de catalans? Tandebò tota la premsa catalana estés inspirada en tots sentits per aquesta divina passió que és l'amor a Catalunya! D'entre les afirmacions patriòtiques contingudes en aquest número de la *Veu del Pireneu*, recollim les següents:

Cal que tots els catalans ingressin en l'exèrcit dels patriotes, moralment mobilitzat.

Catalunya no vol la llibertat perquè si ans per un principi elemental de justícia.

Només l'amor a Catalunya i a la seva llibertat pot salvar els vilatans de les lluites locals i personals.

"Mentre Catalunya no obtingui la seva independència nacional, cal que tots els catalans intervinguin en les lluites polítiques".

"L'amor a la Pàtria redimeix les viles que la integren de les seves misèries locals".

"Allà on se troba un català, allà es troba Catalunya".

"La llengua és la vida d'un poble, l'ànima, la raó del seu ésser. Poble que perd la seva parla, perd l'ànima i mor".

Belles màximes que cal repetir ara i adés per saturar-ne l'ambient i atènyer l'unanimitat de sentiment i de voler entre tots els fills de Catalunya.

Per què volem la llibertat

A *Gent d'ara*, de Granollers, Girassol remarca com el nostre plet amb Espanya no és pas del bon o mal governament como creuen alguns catalans i fins i tot catalanistes. Basta fixar-se amb el to de nombrosos periòdics nacionalistes de comarca, ben excel·lents en altres aspectes, per convenir que aquest criteri erroni és compartit massa sovint. Caldria que tots els patriotes catalans es fessin seva aquesta veritat, això és, que Catalunya no lluita per un govern millor, ni contra aquest o aquell govern espanyol, ans per la seva llibertat independentment del tracte que els espanyols ens donin.

Volem governar-nos nosaltres sols per a prosseguir la nostra història gloriosa. Sentim d'aler de llibertat, perquè ens empenyen els grans ideals del món modern. Volem la llibertat per substreure'ns a l'arbitri del dominador i ingressar al cor dels pobles lliures de la terra. Volem Catalunya governada per catalans...

Catalunya té ànsies de llibertat i fórem fills ingrats si no féssim els possibles per a proporcionar-li.

La grandesa de Catalunya

Remarca "Pals" a *Marina* de Sant Genís de Vilassar (25 febrer) que molts de catalans ignoren que Catalunya, avui regió espanyola, fou un temps poble lliure.

Tots els catalans hauriem de dur gravada al pensament la grandesa històrica de Catalunya.

Es el coneixement d'aquesta grandesa que havem de propagar sense defalliments entre els catalans per tal que tots ells siguin unànimes a fer batregar llurs cors al ritme del de la Pàtria.

Grans i xics, des dels de les grans ciutats fins als dels vilatges més rudimentaris, tots els fills de la nostra terra han de heure coneixença d'allò que Catalunya fou.

Auguri, al cap i a la fi, del que esdevindrà Catalunya una vegada haurà recobrat la seva idependència.